DE VEETE

IN HET BEZETTE WILNA.

Op deze pagina brengen wij een drietal foto's, door een onzer correspondenten aan het Oostfront, genomen in het door de Duitschers bezette Wilna. Deze foto's, die zich op zeer gunstige wijze onderscheiden van andere persfoto's, zoowel door hun onderwerp als door de artistieke opvatting, geven een typischen kijk op het leven in deze bij uitstek Russische stad. — De afbeelding hierboven geeft een kijkje in de Fleischmarktgasse.

Vrouw Grubbe zat in het gat van de deur en schilde haar aardappelen. Haar handen waren vermagerd en haar gezicht tanig en gerimpeld. Nu en dan rustte zij even.

„'k Geloof 't tijd is om in te nemen, is 't niet, Gerritte?" vroeg ze aan haar man, die de schuur uitkwam.

Deze knikte. Hij kwam pas van het veld en was nu bezig een geweer schoon te maken, dat hij van een rek van achter de deur genomen had.

Vrouw Grubbe ging de kamer binnen, rommelde wat tusschen fleschjes, die op den schoorsteenmantel stonden, tot ze vond wat ze hebben moest, deed een paar druppels van den inhoud in een glas water, dronk dit uit en begaf zich weer aan haar werk.

„Ga je stroopen, Gerritte?" vroeg zij.

„Neen," bromde haar man, „afrekenen met Wout Wibbels!

„Is-ie dan terug?"

„Ja sinds gisteren. Ik zag hem ploegen op zijn land, toen ik de koeien ging melken." — Vrouw Grubbe liet haar handen wanhopig in haar schoot vallen, terwijl zij hulpeloos voor zich uit staarde.

„Moet dat vandaag nog gebeuren?" vroeg zij vreesachtig.

„Ja, vandaag nog!"

„Ik ben er altijd bang voor geweest," zei ze weer; haar handen beefden.

„'t Had allang gedaan moeten zijn," verklaarde Gerrit, „maar de lammeling heeft zich langen tijd schuil gehouden. Hij weet wel dat de Grubbe's nooit missen als ze schieten."

„Kan 't niet uitgesteld worden, Gerritte? 't Is mijn ongeluksdag vandaag, enne . . . ."

„'t Moet vandaag gebeuren! 't Is Wout Wibbels ongeluksdag als hij mij ziet aankomen!"

Hij wierp het geweer over den schouder en verwijderde zich dwars door het veld. Zijn vrouw keek hem na, haar magere handen in haar schoot wringende in machtelooze wanhoop.

De veete tusschen de Grubbes en de Wibbels dateerde al van jaren her. 't Was als 't ware een erfstuk in beide families, waarin weinig meer te erven viel. Ze zou nu tusschen Gerrit en Wout uitgevochten worden.

Gerrit stapte het veld door, sprong over een sloot en stond voor zijn vijand.

„Ik ben gekomen om je te dooden, Wout," zei hij, terwijl hij zijn geweer in de hand nam.

„Dat heb ik verwacht," antwoordde Wibbels.

Hij leunde tegen den staart van zijn ploeg en wischte zich het zweet van 't gelaat. Zoo stonden de twee vijanden tegenover elkaar.

„Waarom schiet je nou niet?" vroeg Wibbels eindelijk.

Grubbe maakte een beweging van ongeduld en ergernis.

„Schieten de Grubbes op ongewapend volk?" zei hij. „Dat doen de Grubbes nooit. Haal je geweer!"

„Dan zal ik naar huis moeten," merkte Wibbels op.

„Ga je gang! Ik zal op je wachten!"

Gerrit boog zich over den grond en trok er eenig onkruid uit.

„Je land zit vol kweek!" zei hij.

„Ja, beroerd goed," bromde de ander.

„Ik zal zoolang voor je ploegen, terwijl jij je geweer haalt."

„Goed. Ik kom zoo terug!"

Toen Grubbe een voor gedaan had, kwam Wibbels terug met zijn geweer. Het was een oud en roestig ding. Wibbels draaide het om en bekeek het aandachtig.

„Het ding is heelemaal verroest en wil niet werken," zei hij. „Ik heb een schroevendraaier meegebracht!" En hij begon het slot los te schroeven.

„Ik zal onderwijl nog een veur voor je ploegen," zei Grubbe.

Wibbels knikte en ging voort met zijn werk.

Toen Gerrit terugkeerde, vond hij zijn vijand zitten in de schaduw van den ouden eik, terwijl hij tevergeefs trachtte de roestige kamer los te schroeven.

„Ik kon hier nooit goed mee overweg," mompelde Wouter.

„Laat mij eens kijken," zei nu Gerrit. „Er is geen ding dat ik niet los krijg als 't los kan."

Hij nam het geweer in de hand en bekeek het nauwkeurig.

„'t Is of 'k dat ouwe ding meer gezien heb," merkte hij op.

„Dat heb je ook. 'k Kreeg 't van jouw vader zaliger, ruim dertig jaar geleden."

„Ja! 't Is hetzelfde! Wel sapperloot, ik was 't allang vergeten!"

De beide mannen stonden nu samen voorovergebogen over het oude geweer.

„'t Was in den tijd toen vaders hoeve afbrandde, dat hij 't je gaf," ging Gerrit voort.

„Ja, in dien tijd. We waren naar de bruiloft van Peter Snoek . . . . ."

„Ja, wij ook! Vader was alleen thuis met rheumatiek en hij zou verbrand zijn, als jij hem niet uit huis gehaald had. Jij hebt bij die gelegenheid je hand verbrand!"

„Dat kwam door mijn eigen stommiteit, antwoordde Wout Wibbels met een flauw lachje. „'t Was alleen maar aan den bovenkant en ik heb er geen last meer van."

Hij borg de door dien brand mismaakte hand in zijn zak en keek met alle aandacht naar het geweer.

„'t Dient tot niks, dat ouwe geweer te repareeren," zei Wout Wibbels eindelijk, „jouw vader heeft mij dat geweer niet gegeven om er jou mee dood te schieten."

Gerrit Grubbe keek voor zich.

„Als er geschoten moet worden," ging Wout voort, „doe jij 't dan maar alleen. Ik wil ouwe Gerrit Grubbe zijn leven niet bekorten, in allen geval."

Hij stond daar met over elkander geslagen armen tegen den boom geleund. Boven hem op een der laagste takken zong een lijster zijn lied, terwijl hij met een scheef kopje beurtelings naar de beide mannen keek.

„Wout," zei Gerrit Grubbe eindelijk, „ik ben een oude gek! Ik ben niet waard je hand te drukken, maar als je den ouden schurk vergeven kunt . . . ."

Hij stak zijn tegenstander zijn hand toe, terwijl hij sprak.

„Spreek zoo niet, Gerrit!" viel de ander in, de uitgestoken hand grijpende.

„Nee . . . . de andere hand, Wout, . . . de verbrande! Zoo, Goddank, een ouwe gek kan gelukkig nog bijtijds inzien dat hij een ouwe gek is!"

En zoo stonden de beide tegenstanders met de gespierde handen in een fermen greep, terwijl het oude roestige geweer tusschen hen op den grond lag en de lijster in den eik een lied zong van nieuw leven en zomer-vreugde.

* * *

Vrouw Grubbe stond in het gat van de deur, toen haar man terugkeerde met een ben gevuld met mooie roodwangige appelen.

„Stanske!" riep Gerrit haar toe, „Wout Wibbels zend je deze appelen.

Pak aan en maak een lekker appelmoes bij ons middageten!"

„Ja, Gerritte!" antwoordde de vrouw, met de mand naar binnengaande, en ze veegde met den rug van haar hand de tranen weg, tranen van geluk, die langs haar gerimpelde wangen stroomden.

Z.

IN HET BEZETTE WILNA.

Op weg naar de Synagoge.

IN HET BEZETTE WILNA.

Een Joodsch Antiquariaat.

Kleine Gedachten.

Lichtzinnigheid is vaak het masker van zwaarmoedigheid.

De pessimist loochent het bestaan van alle kleuren, die hij niet op zijn palet brengt.

Niets is onrechtvaardiger dan van iemand te beweren: „Nu ken ik hem", wanneer men iets slechts aan hem ontdekt heeft.

Onze ervaringen komen meest aan anderen meer ten goede dan aan onszelf.